

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. október 6.
(csütörtök)

Horváth Géza

MAGASZTALJUK DICSŐSÉGÉT

Énekek: 266; 278,1-2. 7-8

Alapige: Efézus 1,11-12

Őbenne, akiben vettük is az örökséget, eleve elrendeltetvén annak eleve elvégzése szerint, aki mindent az Ő akaratjának tanácsából cselekszik, hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének, akik előre reménykedtünk a Krisztusban.

Imádkozzunk!

Hálás szívvel köszönjük, Édesatyánk, hogy elcsendesedhetünk előtted néhány percre. Magasztalunk, hogy egybegyűjtöttél a világ zajából bennünket. Köszönjük, hogy a zord időjárás ellenére is itt az ige fényénél és melegénél melengethetjük a lelkünket.

Köszönjük, hogy ennek a szép éneknek szavaival nemcsak földi vándorutunkról énekeltünk, melyben téged dicsőíthetünk és magasztalhatunk, hanem előre is tekinthettünk a mennyei hazára. Hiszen azt énekeltük: „boldogság, üdv vár rád fenn az ég honában, hófehér ruhában.”

Köszönjük, hogy gyermekeidként járhatunk már itt sokan, itt a földi létben is, mert megismertük és elhittük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Szentje.

Kérünk, Urunk, hogy ma is az igével táplálj bennünket. Add, hogy legyen üzenete a számunkra, amiben kapaszkodhatunk, ami erőt ad, ami bátorít, ami vigasztal, ami fedd bennünket, ami figyelmeztet, és mindenképpen azon az egyenes, keskeny úton tart, amely a menny felé visz.

Ezért kérünk, hogy Szentlelked által igehirdetőnek és igehallgatóknak adj kegyelmet.

Ámen.

Igehirdetés

Már negyedik alkalommal szól az igehirdetés innen az Efézusi levél 1. fejezetéből, ebből a nagyon gazdag bevezető szakaszból, amelyben Pál apostol Isten örök tanácsvégzését, bölcsességét, eleve rendelését magasztalja és áldja.

MAGASZTALJUK DICSŐSÉGÉT

Azzal kezdi, ahogy láttuk az első alkalommal egy csütörtök este, hogy ő is felfedezi azt, hogy ennek az akaratnak az apostola, és boldogan vallja: az Isten akaratából lett Jézus Krisztusnak az apostola.

Akkor is elmondtam, de talán nem hangsúlyoztam, hogy egy ilyen rövid személyes bizonyoságtétel után Pál apostol rögtön rátér a nagyobb közösségnek, a gyülekezetnek a létre, áldására, lehetőségére, okára. Onnantól kezdve már többes szám első személyben beszél és odaszámítja magát egynek, akár az efézusi, akár a többi gyülekezet tagjaihoz, mint a Krisztus élő Testének — ami az anyaszentegyház — egy tagja.

A mai alkalmat azzal szeretném folytatni, hogy a 12. vers nagyon szép és döntő vers, amelyben egy ilyen felszólítást is olvasunk: legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének.

Tizenegy versen keresztül arról beszél Pál apostol, hogyan jött létre a gyülekezet. Miért jött létre, mi az oka annak, hogy a gyülekezet létrejött. A 12. versben pedig arról beszél az apostol, hogy mi a célja annak, hogy az Isten gyülekezete, népe, itt van ezen a földön. Mi a célja azzal Istennek, hogy magának egy kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe, azt oltalmazza és megőrzi, ahogy a Káténk 54. kérdésében olvassuk.

Tizenegy versen keresztül magasztalja Isten elhatározását, Isten döntését, és a 12. versben pedig ráteszi a felelősséget az efézusi gyülekezet meg minden gyülekezet vállára, hogy legyünk mi magasztalására az ő dicsőségének.

Ez azért olyan fontos, mert ha csak az első 11 verset néznénk, akkor valóban jogos lenne az a kérdés, ami a hitvallásunkban is elhangzik, hogy nem nevel ez a tanítás könnyelmű embereket? Mert, akik ezt a 11 verset nem értik meg, azok mindig erre szoktak hivatkozni: nem rajtam áll. Ha az üdvösség, az örökélet nem rajtam áll, az ügyis az Istenen áll, akkor nem tehetek érte semmit, mert Isten eldönti, és ha az Ővé vagyok, élhetek úgy, ahogy akarok.

Nem így van. Ezt mindig azok mondják, akik nem értik ezt a tant.

A 12. vers pontosan azt cáfolja meg, hogy igenis, az Isten kegyelmes és irgalmas, döntése folytán rajtunk, hívőkön van a nagy felelősség, az, „hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének”.

Ez nem is olyan egyszerű feladat, mint ahogy első olvasatra gondolnánk. Ez nem is magától értetődő. Hanem ez beletartozik abba a keresztyén életútba, amit a Biblia a hit harcának nevez. Mert ez is harc. Ugyanakkor figyelmeztetése Istennek. Ugyanakkor számonkérésünknek az alapja lesz majd, hogy valóban magasztalására voltunk az Ő dicsőségének.

Tehát, amikor ezt az ígét megnézzük, röviden 6 pontot írtam össze, hogy az Isten dicsőségét hogyan lehet, és mi magasztalja.

Kezdjük az elsónél: Isten dicsőségét magasztalja a teremtett világ. Ezt mondja a Rómabeliekhez írt levél 1. fejezete számunkra, és amikor az Isten megteremti a világot, akkor minden teremtési nap után „látá Isten, hogy amit teremtett, az jó”.

Mit is jelent, hogy látta Isten, hogy amit teremtett, az jó, az működik? Azt is jelenti, és talán azt lehet mondani, hogy elsősorban azt jelenti, hogy ez alkalmas arra, hogy Isten dicsőségét szolgálja. Alkalmas arra, hogy benne az ember meglássa Istennek a dicsőségét.

Erről beszél a Róma 1,18-tól az ige: „Mert nyilván van az Isten haragja a mennyből az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, akik az igazságot hamissággal feltartóztatják. Mert ami az Isten felől tudható, nyilván van őbennük, mert Isten megjelentette nekik. Mert ami Istenben láthatatlan, az Ő örökkévaló hatalma és

Istensége, a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásaiból megértve megláttatik, úgyhogy ők menthetetlenek.”

Amikor Isten azt mondja, hogy valami jó, amit teremt, akkor az azt is jelenti, hogy alkalmas arra, hogy az Isten dicsőségére legyen.

Csak érdekességként jegyzem meg, amikor azt mondja az embernél, hogy na, ez nem jó, nem jó az embernek egyedül, szerzek neki segítőtársat, hozzáillőt, akkor az azt jelenti, hogy amikor Isten szerzi a hozzáillő segítőtársat, ez már jó. Tehát a házasság alkalmas, illetve alkalmasnak kell lennie arra, hogy Istent dicsőítse.

Hogy mivé tette a bűn, az egy másik kérdés, de az Isten teremtési rendje folytán a házasságnak is Istent kell, úgy, mint minden teremtési dolognak, magasztalni, és az Istent kell dicsőíteni.

A Római levélben a 21. vers azonban szomorú: „Mert bár az Istent megismerték, mindazáltal nem mint Istent dicsőítették, sem neki hálákat nem adtak, hanem az okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívük megsötétedett. Magukat bölcseknek vallván balgatagokká lettek, és az Isten dicsőségét felcserélték...”

Tehát itt a Római levél megmutatja az embert, aki nem ahhoz van szokva, hogy Istent dicsőítse, hanem önmagát akarja dicsőíteni. Önmaga körül forog, és azt hiszi, hogy a Szentírás is egy antropocentrikus könyv, ott az ember van a középpontban. – Szó nincs róla. A Szentírásban az Isten dicsősége van a középpontban. Isten azért szól hozzánk, mert úgy „dicsősége még szebben tündököl”.

Egyik énekünkben énekeljük: „Szólj, dicsőséged úgy még szebben tündökölhetsz!” (512. dicséret).

Isten méltó arra, hogy Őt dicsőítsük. Isten azért teremtett mindent, hogy az egész teremtett világ Istent dicsőítse, és ha valamit magunknak tulajdonítunk, azzal nem az Isten dicsőségének magasztalására vagyunk.

A második, amit a Szentírás mond, hogy miért dicsőíti Istent az Ő népe? A Zsoltárok 50,15 alapján azt mondjuk: a szabadításért. Mert nem állhatunk ott meg, hogy milyen jó, hogy Isten teremtett, hanem odáig megyünk, hogy Isten újjáteremt minket.

Az Isten újjá akarja teremteni azt a szabadítás útján, amit a bűn fogságba ejtett. Ezért az 50. zsoltárban azt mondja az ige: „Én megszabadítalak téged, és te dicsőítesz engem”.

Tehát az, hogy az ember Istent tudja dicsőíteni, mire van szüksége? Szabadításra. És ez a szabadítás pedig Jézus Krisztusban lesz realitás a hívó ember életében.

Az 51. zsoltárban nagyon szépen mondja Dávid: „Nyisd meg ajkamat, hogy hirdesse szájam a te dicséretedet”. Vagyis a bűn megakadályoz abban, hogy Istent dicsőítsem és magasztaljam. A 51. zsoltár íródik Dávidnak a nagy bűne után. Azt mondja Dávid: Nyisd meg az ajkamat, hogy a te dicsőségedet magasztaljam. Erre képes, hogy megnyissa a szánkat.

Nyugodtan nézzünk magunkba, hogy tudjuk a mi szánkkal az Istent dicsőíteni, magasztalni? Lehet kérni, mert Dávid is kérte ezt: nyisd meg az én ajkamat, hogy tudjam a te dicsőségedet hirdetni. Ne mást hirdessen a szám, hanem az Úrnak a dicsőségét.

A harmadik, amiért Istent magasztalja az ő népe, az Ő irgalma. Akik olvasták ma az Ezsdrás könyvét, abban van egy megdöbbenő ige a mai szakaszban. A Bibliaolvasó kalauzunk is ezt emelte ki. Milyen jó, hogy fekete betűvel egy mondatot kiemelnek, mert nekem is rögtön ez ütötte meg a szememet. A Károli fordításban úgy van,

hogy Ezsdrás azt mondja Istennek, hogy jobban kedveztél nekünk, mint ahogy bűneink miatt érdemeltük volna.

Amikor összekeverednek a pogány népekkel, megkötik a vegyes házasságokat, a gyerekek, unokák meg valami idegen isten előtt hajlongnak, akkor Ezsdrás leborul az Úr elé és azt mondja: Uram, jobban kedveztél nekünk, mint ahogy bűneink miatt érdemeltük volna. Tehát Ezsdrás megvallja, hogy ez is bűn volt, hogy fiaink, leányaink idegen népekhez mentek, idegen istenek után mentek. De azt mondja: jobban kedveztél nekünk, mint ahogy a bűneink miatt ezt megérdemeltük volna.

Érdekes, hogy bizonyára volt a környezetünkben olyan ember, aki nem jár hitben. Vagy van olyan ember, aki nem jár hitben. Ő mindig fordítva gondolja. Ő mindig úgy gondolja, hogy Isten nagyobb büntetést mér ránk, mint amit megérdemlünk. Tehát leszűri a következtetést, hogy Isten igazságtalan.

Nekem is többször is mondták ez a lelkészi szolgálatom alatt: tessék megmondani: ezt érdemeljük mi? Aztán jön a szokásos szöveg: na, de meg van írva: „azt bünteti, kit szeret, másképp Ő nem is tehet” — és akkor jön a még hitlenebb mondat: na, de azért ennyire már ne szeressen a jó Isten! (Bár szerintem sokkal helyesebb fordítás lenne az, hogy azt próbálja, kit szeret). Mert fiait megpróbálja az Isten, hogy kiderüljön, mi van a szívükben. Na, de a hitetlen ember mindig azt gondolja, hogy Isten nagyobb büntetést mér rá, mint amit megérdemel.

A hívő ember meg hogy gondolkozik? Úgy, mint Ezsdrás. Azt mondja, hogy jobban kedveztél nekünk, mint ahogy bűneink miatt érdemeltük.

Tehát a hitetlen ember szerint az Isten igazságtalan, a hívő ember szerint pedig Isten irgalmas. Tulajdonképpen a hívő ember ezért dicsőíti Istent, mert nem büntetett úgy, mint érdemeltük tőle mi undok bűnünkkel, mondja a 223. dicséret egyik versszaka. Nem büntess úgy, mint érdemlettem tőled én undok bűnömmel. És a ref-rén mindig az: Én Istenem, én Istenem, irgalmazz, kérlek, énnekem.

Jó lenne megnézni, mi hogy vélekedünk. Mert, aki úgy vélekedik, hogy Isten nagyobb büntetést mért rá, mint amint érdemlette, ott még nagy a baj, mert az az ember még a saját jócselekedeteit hangoztatja. Meg van győződve arról, hogy ő tett valamit, ami az Istennek kedves, amit Istennek be kellene számítania, és akképpen kellene velünk cselekednie. A hívő ember meg azt mondja: semmi érdemem nincsen, kár és szemét vagyok. Nincsen bennem semmi jó — mondja Pál apostol —, csak ítéletet érdemlek. Istent azért kezdi el dicsőíteni, mert meglátja: szabadítómmá lőn nékem az én Istenem. Áldott az Úr, mert sokkal irgalmasabb hozzám, és sokkal kevesebb büntetést ad, mint amit érdemlettem volna.

Ezsdrás azzal fejezi be a mai igében: Ó, Uram, igaz vagy te, mert meghagyál minket maradék gyanánt. Igaz vagy te, mert olyan kedvesen hozzánk hajoltál, hogy meghagyál minket maradék gyanánt.

A negyedik: Istent magasztalja az Ő népe a megtapasztalásokért. Ezért is lehet Istent magasztalni, és legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének, mégpedig a megtapasztalásokért. A Lukács 2. részében is van egy ilyen szép ige, de sok ígét lehetne olvasni a Szentírásban. Talán még ezt nem említettem ilyen formában, azért hozom ezt az ígét:

Azt olvassuk, hogy a pásztorok, amikor visszatértek (a betlehemi jászoltól), dicsőítették az Istent mindazért, amit hallottak és láttak, amint megmondattak nekik.

Tehát a pásztorok miért kezdték el Istent dicsőíteni, mikor visszafelé mentek a nyájuk mellé a betlehemi jászoltól? Azért, mert minden úgy történt, ahogy Isten meg-

mondta, ahogy az angyal kijelentette, ahogy kérte őket, hogy ez pedig a jele: Találtak egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. — Ezek elindulnak, otthagyják a nyájaikat, és tényleg megtalálják. Ott van a jászolban a kisgyermek.

Abban az időben is szegény világ volt, nem lehetett még a gyermek inkubátorban, meg Billerbeck paplanban... de azért, hogy jászolban van, azért mégis csak egy kuriózum, mert abban az időben is egy bölcsőt össze tudtak szerelni, meg egy kis ágyat is. József meg különösen össze tudott szerelni, mert szakember volt. Famunkához mégis csak értett. — A kisgyermek ott van a jászolban. Miért kezdik el Istent dicsőíteni? Ezért, mert pontosan úgy van.

Ez a csodálatos a Szentírásban. Azt mondják, hogy több mint 3000 prófécia van. Más vallásoknak nincs olyan könyvük, amiben prófécia van. Ennek tudjuk, hogy a nagy része már beteljesedett. Ezért van az Újszövetségben mindig az: „Amint megmondattott”. Jézus is használja: Ez az, ami megmondattott. Most teljesedett be ez az Írás a fületek hallatára. És felolvassa ott az Ézsaiás tekercsből azt a csodálatos ígét.

A hívők ezért dicsőítették Istent, hogy az Úr szava igaz. Minden cselekedete hűséges. Amit megmond, az nem egy fellengzős ígéret, hanem Isten megtartja, amit ígér. Tehát a megtapasztalásokért.

Vagy ott van a naini ifjú története. Megint ismerős a Bibliából. Jézus életre kelti azt a szegény özvegynek a fiát, akit kísérnek ki, és találkozik a halottas menettel. Jézus életre kelti, és akkor dicsőítik az Istent — így olvassuk — mondván: nagy próféta támadt közöttünk, és az Isten megtekintette az Ő népét.

Nem azért magasztalják Istent, hogy jaj, de jó, hogy ez az ifjú él! Még övé a jövő! Hanem azért, mert Isten egyrészt prófétát küldött hozzájuk, másrészt pedig megtekintette az Ő népét. — Milyen csodálatos, amikor az ember észreveszi, és nem az ifjút kezdik el körülrajongani, milyen jó, hogy életre keltél, hanem az élő Istent kezdik el dicsőíteni és magasztalni, aki hatalmas szavával megmutatta, hogy ki Ő.

Az ötödik, hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének életvitelünkkel. Ez nagyon fontos, mert itt már áttérünk a gyakorlati dolgokra az életvitelünkkel, hiszen a Hegyi beszédben azt mondja Jézus: Úgy fénylő a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jócselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

Az életvitelünk miatt vagy dicsőítik a mennyei Atyát, vagy az is igaz, amit Jézus másoknak mond: miattatok káromoltatik az Istennek a neve. Legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének!

A hívő ember nem nyugodhat meg ott: ha Isten felőlem úgy rendelkezett, akkor úgy élek, ahogy akarok. Ezt csak az mondja, aki nem ismeri a Bibliát, aki nem érti az egészséget.

Egyik tanárom mondta a Teológián, ha valaki nem tudta a hébert, hogy neked még nagy motort kell a hátadra szerelned, hogy a hébert megtanuld. Most én mondom ezt viccesen: nekünk még nagy motort kell a hátunkra szerelnünk, hogy legyünk magasztalására az Ő dicsőségének.

Szeretném, ha látnánk ma, hogy nem olyan egyszerű ez. Hogy erre mennyire kell vigyáznunk, hogy erre mennyire kell adnunk, hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének.

Pál apostol írja, hogy a Júdeában levő keresztény gyülekezetek őt nem ismerték (a Galata levélben keressük ezt az ígét), hanem csak hallották, hogy most hirdeti azt a hitet, amit egykor pusztított. — És mit ír Pál? Elkezdtek dicsőíteni bennem az Istent. Pál életvitelét nem is látták, csak hallottak annyit, hogy van egy ember, aki ezt a hi-

MAGASZTALJUK DICSÓSÉGÉT

tet pusztította, most meg hirdeti. Eddig az életükre tört, most meg ott van közöttük ő is. Erről csak hallottak a júdeai keresztyének, de elkezdtek az Istent dicsőíteni. Nem Pált kezdték el, hogy milyen jó, hogy megtért, hanem azt az Istent, aki Pált megtérítette. Mert Pálnak esze ágában sem volt az Úrhoz térni, de Isten magához vonzotta az életét, és megtérítette.

Végül a hatodik: Legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének, mint gyülekezet. Mert ez fontos, hogy nemcsak mint egyén vagyunk Isten dicsőségének a magasztalására, hanem úgy is, mint gyülekezet. Ezért használ Pál apostol többes számot ebben az igében is, mint ahogy nagyon sok igében. Azt mondja: igen, a gyülekezetnek együtt kell, együtt is kell munkálni és hirdetni Isten dicsőségét.

Tudniillik: dicső az az Isten, aki gyülekezetet tudott létrehozni. Aki annyi embert, amennyi a gyülekezetben van, (de ahol 30 ember volt, — nem tudom Efézusban hány ember volt a gyülekezetben, biztos, hogy nem 2-3000, hanem lehet, hogy csak 30 vagy 40) dicsőíti az Istent. Az a gyülekezet, akiknek más a beállítottsága, más a nézete, az iskolázottsága, anyagi viszonya. Gondoljuk, hogy ez még szembetűnőbb volt Pál apostol korában, ahol az egyik rabszolga volt, a másik rabszolgatartó. Az Istent azért dicsőíti a gyülekezet, mert erre csak az Isten képes, hogy 30 vagy 40 vagy 1000 embert egyé formáljon, a Krisztus-testbe beoltson. Hogy egy irányba haladjanak, hogy egyet akarjanak, mert magasztalja Istennek a hatalmát és erejét.

Ezért fontos, ezért nem mindegy, ha a gyülekezetek rendetlenjei ezt nem akarják megérteni. Az én rendetlenségem az egész gyülekezetnek a kárára van. Itt kellene fegyelmeznünk. Itt kellene lennie annak, hogy a rendetleneket utasítjuk, intjük, feddjük, ha kell, akkor a bűnbánatig kirekesztjük. Ezek biblikus dolgok, itt nem kell megjedni, mert ez mind benne van a Szentírásban. Ha nem lenne benne, nem mondanám itt el.

Figyeljük meg, amikor Mirjám elkezd hóbörögni... Mikor Isten népe halad az Ószövetségben, Mirjám egyszer elkezd hóbörögni, hogy ő is tudná vezetni a népet, miért mindig Mózes? Minek a lelki tekintély, miért kell vezetni bennünket? Mi is elég önállóak vagyunk, mert nekünk is van eszünk... Akkor Isten megveri Mirjámot poklossággal. Ez csak egyik része a büntetésnek, az egész gyülekezetet megbünteti Isten. Mert az egész gyülekezet megáll. Addig nem mennek tovább, míg Mirjám meg nem tisztul. — Micsoda nagy tanítása az igének!

Azért, mert valakinek más a gondolata, s ennek hangot ad, ezt a gyülekezetben elveti, elhinti, mint konkolyt... Nemcsak önmagára von büntetést Istentől, (mert hogy önmagára büntetést hoz, az biztos), de az egész gyülekezetre. A gyülekezet megáll ebben a csodában, hogy legyünk mi magasztalására az Úr dicsőségének.

Sok éneket szeretek, de a 455-ben van az: De aki reánk figyel, víg énekünket hallja, szent reménység sugallja, mit ajkunk énekel. Egy gyülekezet akkor Jézus Krisztus szerinti, akkor biblikus, akkor élő, ha aki figyel, az azt mondja: ezek víg énekét halljuk, és szent reménység sugall bennünket is. Vagy úgy, ahogy az egyik kis prófétánál olvassuk: Belekapaszkodnak a hívőkbe, hogy hadd menjünk veletek, mert látjuk, hogy veletek van az Isten. — Ekkor lehetünk mi magasztalására az Ő dicsőségének.

Aki én utánam akar jönni — mondja Jézus —, tagadja meg magát. A mi dicsőségünket dobjuk el, azt felejtsük el, mert olyan Urunk van, aki a dicsőségből jött, és szolga lett, és engedelmes volt haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig, hogy az Ő népet drága áron megváltsa, mert ebbe gyökerezik a gyülekezet léte. És aki ezt tudja, hogy ebbe gyökerezik bele az életem, ezért lehetek a gyülekezetnek élő tagja — sze-

retem, amikor a Káté elmondja, hogy mi a gyülekezet: Isten magának kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe — de a reformátorok jól értették, hogy ez még kevés lenne, hogy van gyülekezet, hanem hozzátették a végén: és én hiszem, hogy annak én is élő tagja vagyok és örökké az is maradok. Mert az a csoda, hogy Isten engem is bevett ebbe a csapatba. Engem, a méltatlant, engem a kicsit, a porszemet, engem, az erőtlent, engem, a szerencsétlent az Ő szent gyülekezetébe, az Ő szent népe közé, amelyet drága áron vásárolt. Nem aranyon és nem ezüstön, mert az veszendő holmi, hanem drága véren vett meg, engem ebbe beiktatott.

Nagy életprogram ez, hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének. Isten tetteiért, Krisztus megváltásáért szánkkal, amelyet Isten tud megnyitni, és életvitelünkkel azért, hogy így töltsük be ezen a földön a küldetésünket. Lehetünk az Ő magasztalására? Akkor legyünk is!

Imádkozzunk!

Bocsáss meg nekünk, Édesatyánk, hogy nem mindig voltunk a te magasztalásodra. Úgy belefásulunk sokszor a dolgokba, ellankadunk, megpihenünk, leülünk, pedig futnunk kellene a boldog cél felé.

Hadd kérjük: újíts meg bennünket, tisztíts meg teljesen. Add nekünk a te szentségedet, igazságodat, tisztaságodat, hogy mi is azt tudjuk látni és szemlélni.

Bocsásd meg, hogy sokszor olyan bizonytalanok voltunk a bizonyágtételben, amikor erőtlenek voltunk, amikor nem szóltunk.

Kérünk, hogy életvitelünkkel és egész gyülekezetünk is hadd tudjon téged magasztalni, és hadd mondják azt, amit az első gyülekezetekről, az első hívőkről mondtak: mennyire szeretik egymást. De ha azt látják, hogy egymást tépik az emberek, marják, megszólják, kritizálják, ítélik, akkor káromoltatik a te neved. Mert azért hoztál bennünket létre, azért plántáltál gyülekezetet, hogy a magasztalásodra legyünk. Hegyen épített város legyünk, ahonnan világosság árad.

Add, hogy betöltsük tőled kapott feladatunkat és Krisztusban kapott küldetésünket.

Kérünk, áldd meg éjszakánkat, szeretteinket, betegeinket, gyászolókat.

Kérünk, Urunk, hogy a holnapi napot is hadd kezdjük úgy, hogy legyen a szívünkben ez az ige: legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének.

Ámen.

Énekeljük: a 278,1-2, 7-8 dicséretet.

Debrecen, 1774.

Di- eső- ült he- lye- ken,
A- kik ví- ga- doz- tok

meny- nye- i pa- ra- di- esom- ban,
vég- he- tet- len bol- dog- ság- ban,

Vagy- tok meg- ú- jult ál- la- pot- ban:

Az Úr ne- vét szép é- nek- szó- ban,

No dí- csér- jé- tek ví- gas- ság- ban!

2. Lássátok, ti dicső angyali lelkek az égben, :/:
A fénylő mennyei testek roppant seregében, Mint uralkodik dicsőségben Az Úr, és őtet felségében, Imádjátok tiszta szentségben.

(...)

7. Bölcs Isten remeki, kik az ő képei vagytok, :/:
És a tőle lehelt emberi lélekkel bírtok, Az Örökkévalót lássátok Munkáiban és imádjátok, Egy szívvel és szájjal mondjátok:

8. Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás, :/:
A szentek Urának legyen örök magasztalás, Kiben soha nincs megváltozás, Vagy ígérettől elhanyaglás: Tőle fejünkre szálljon áldás!

*Pécselyi Király Imre, (†) kb. 1641.
Átdolgozta Diószegi Sámuel, 1806.*